

Ἐπανάσταση τῶν συνειδήσεων

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Γέροντος
ἀπό Κισάμου & Σελίνου κ. Εἰρηναίου

Η χριστιανική Πεντηκοστή σημαίνει στή γλῶσσα τῆς Θεολογίας καί τῆς Ἐκκλησίας μας: **Ἀνακαίνιση τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ κόσμου. Νέα Δημιουργία. Νέα ἀνθρωπότητα.**

Ἡ λειτουργική γλῶσσα τῆς μεγάλης ἐορτῆς ὑπενθυμίζει τήν πυργοποιία τῆς Βαβέλ, πού σχεδιάστηκε σάν τεράστιο ἔργο τεχνικῆς προόδου τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἀλλά καί τῆς ἀλαζονείας τοῦ τότε ἀνθρώπου καί τῆς ἐξαφάνισης τοῦ πολιτισμοῦ του.

Στό μεταγενέστερο Ἑλληνικό μας κόσμο ὁ Προμηθέας μέ τήν ἴδια ἀλαζονεία πῆγε νά κλέψει τή φωτιά ἀπό τοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου κι ἡ τιμωρία του στὸν Καύκασο ἐσημεινε καί τήν καμπή τῆς τότε ἀνθρωπότητας. Στὴν ἐποχὴ μας οἱ πύραυλοι καί τὰ διαστημόπλοια συμβαδίζουν σέ μιά τραγικὴ παγκόσμια κρίση τοῦ πολιτισμοῦ μας.

Στὸν ἀρχαῖο, τὸν προχριστιανικό κόσμο, ἐκεῖνοι πού σημάδευαν τὴν παρακμὴ καί τίς κατηφοριές τῆς ἀνθρωπότητας ἦταν οἱ προφῆτες τῆς ἐρήμου.

Οἱ προφῆτες ὅμως γιὰ τίς νέες Βαβέλ μᾶς ἔρχονται σήμερα ἀπὸ τὴν ἔρημο τῶν τερατοπολέων, ἀπὸ τίς ἀπειλές τῶν τεχνολογικῶν ἐργαστηρίων καί ἀπὸ τὴ φρίκη τῶν ψυχολογικῶν ἀναλύσεων.

Ρυπαίνομε τὴ φύτρα μας καί τὸν κόσμο πού ζοῦμε. Ἀλλοτριώνουμε τὸν ἄνθρωπο καί σκοτώνουμε τὸ Θεό.

Αὐτός εἶναι ὁ θλιβερός ἀπολογισμὸς τῆς κρίσης τοῦ πολιτισμοῦ μας, μῆς κρίσης πού προσπαθοῦμε νά τὴν ξεπεράσωμε μέ πλῆθος ἐπαναστάσεων.

Τὴ Γαλλικὴ, τὴν Ὀκτωβριανή, τὴν Βιοτεχνικὴ, τὴν

Τεχνολογικὴ, τὴν Πολιτιστικὴ, τὴν Σεξουαλικὴ καί ἕνα πλῆθος ἄλλων μοντέρνων κινημάτων.

Μετρώντας κανεὶς τὸ πλῆθος τῶν ἐπαναστάσεων αὐτῶν, μπορεῖ νά μετρήσει τὸ μέγεθος τῆς ἀγωνίας καί τοῦ ἀδιεξόδου τοῦ Πολιτισμοῦ μας καί μπορεῖ ἐπίσης νά μετρήσει τίς ἐπιτυχίες ἀλλὰ καί τίς ἀποτυχίες καί τὰ λάθη του.

α) Πρῶτο βασικὸ λάθος εἶναι ὁ μονόπλευρος Ὁρθολογισμὸς καί ὁ μονόπλευρος ἐγκεφαλισμὸς μέ ὅλες τίς πρακτικὲς καί τραγικὲς συνέπειες καί ἐφαρμογές του.

β) Τὸ δεύτερο βασικὸ λάθος εἶναι ἡ ὑλιστικὴ πεποίθηση, ὅτι ἡ πρόοδος καί ἡ τελειότητα τοῦ ἀνθρώπου ἐξαρτῶνται μόνο ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴ τῶν δομῶν, δηλ. μόνο ἀπὸ τὸ κοινωνικὸ του περιβάλλον.

Θεωροῦμε λαθεμένες καί τίς δυὸ αὐτὲς ἀρχές γιὰτὶ ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι μόνο «ὀρθὸς λόγος» καί «κοινωνικὸς περίγυρος», ἀλλὰ ἔχει καί συνείδηση καί μπορεῖ νά ἀλλάξει τίς διαδικασίες τῶν προγραμμάτων καί νά μὴν εἶναι τυφλὸ ὄργανο οὔτε τῶν ἱστορικῶν οὔτε τῶν φυσικῶν νόμων.

Στὴν ἐποχὴ μας μιλοῦμε μόνο γιὰ ἀστικὴ καί ταξικὴ συνείδηση καί πνίγουμε στὴν ἀνελεύθερη μαζικοποίηση τὴν ἐλεύθερη συνείδηση τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐμεῖς λοιπὸν ξαναγυρίζομε στό βάθος τοῦ ἀνθρώπου, ἐπαναανακαλύπτομε τὴ δύναμη τῆς συνείδησης καί τὴ βάζομε θεμέλιο τοῦ καινούργιου κόσμου πού θέλομε νά κτίσωμε.

Σάν μεγαλύτερη ἐφεύρεση στὸν ὑλικὸ κόσμο θεωρήσαμε, στὴν ἐποχὴ μας, τὴ διάσπαση τοῦ ἀτόμου.

Κηρύσσομε καί μεῖς τὴν ἔκρηξη τῆς ἀτομικῆς συνείδησης τοῦ ἀνθρώπου καί τὴν κάνομε κίνημα καί ἐπανάσταση γιὰ μιά νέα πορεία τῆς ἀνθρωπότητας.

Γιὰτὶ, ἐποχές καί καταστάσεις πού χαρακτηρίζονται σάν κρίση καί ἀδιέξοδος πολιτισμοῦ, δέν θεραπεύονται μόνο μέ οικονομικὲς καί κοινωνικὲς ἐπαναστάσεις, πρόσκαιρες καί ἐφήμερες, ἀλλὰ ὑπερνικοῦνται ἀπὸ μεγάλες ἀναγεννητικὲς δυνάμεις, πού ξεκινοῦνε ἀπὸ τὰ βῆθη τοῦ ἀνθρώπου, συλλογικοποιοῦνται σέ ὁμαδικὴ συνείδηση καί ὀδηγοῦνε σέ νέους ἀνασχηματισμούς, σέ νέες κοινωνικὲς δυνάμεις ἀνωτέρου ἐπιπέδου.

Αὐτὸ ὀνομάζομε ἐπανάσταση τῶν συνειδήσεων, αὐτὸ κηρύσσομε σήμερο στὴν ἐορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς πούνα

ήμερα πνευματικής ανακαίνισης του κόσμου.

Καί καλοῦμε ἄτομα καί λαούς σέ μιά πνευματική ἀφύπνιση, σέ μιά διαρκῆ ἐγρήγορηση καί δραστική ἀντίσταση στίς παντοειδεῖς ἀλλοτριώσεις πού ἐπιβάλλουν στόν ἄνθρωπο οἱ οικονομικές, κοινωνικές καί πολιτιστικές δομές τῆς ἐποχῆς μας.

Κάνομε ἔκκληση στούς ψυχολόγους καί παιδαγωγούς νά ἐρμηνεύουν σωστά τήν ἀνθρώπινη προσωπικότητα καί νά μᾶς δώσουν ἕνα σχολεῖο πού θά κάνει *«ἀπό κάθε ἄνθρωπο ἕνα ἄνθρωπο»*.

Κάνομε ἔκκληση στούς τεχνικούς νά ἐμφυσήσουν πνεῦμα ἀνθρωπισμοῦ στήν τεχνολογία γιά νά παύσει νά εἶναι ἀπειλή γιά τή φυσική καί πνευματική ὑπαρξη τοῦ ἀνθρώπου.

Κάνομε ἔκκληση στούς καλλιτέχνες καί τούς συγγραφεῖς νά μιλήσουν γιά τή φωτισμένη «Συνείδηση» τοῦ ἀνθρώπου κι ὄχι μόνο γιά τό σκοτάδι καί τίς διαστροφές του.

Κάνομε ἔκκληση στούς οικονομολόγους καί τούς πολιτικούς τοῦ κόσμου νά πάψουν νά βλέπουν τόν ἄνθρωπο σάν ἐμπόρευμα καί νά μετροῦν τόν πολιτισμό του μόνο μέ τό «κατά κεφαλὴν εἰσόδημα».

Κάνομε ἔκκληση στούς ἡγέτες τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί τῶν θρησκευτῶν τοῦ κόσμου νά μιλήσουν στή σημερινή ἀνθρώπινη προφητικά γιά τή σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου.

Κάνομε, τέλος, ἔκκληση στίς νέες γενιές, σ' αὐτούς πού περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλο πνίγει καί ἀπογοητεύει ἡ κρίση τῆς ἐποχῆς μας, κάνομε ἔκκληση στούς νέους τῆς πατρίδας μας καί τοῦ κόσμου νά πιστέψουν στήν Ἐπανάσταση τῶν συνειδήσεων καί νά τήν δώσουν μήνυμα καί σωτηρία στόν Κόσμο.

Χριστιανικέ Λαέ τῶν ἐπαρχιῶν Κισάμου καί Σελίνου, τῆς Κρήτης, τῆς Ἑλλάδας κι ὅσοι ἄλλοι φίλοι καί ἄγνωστοι πού ἀκοῦτε τό μήνυμά μου.

Δέν εἶμαι ἐγώ πού βρῆκα τήν ἐπανάσταση τῶν συνειδήσεων καί γνωρίζω πόσο ἀσήμαντος καί ἐλάχιστος εἶμαι γιά τό μήνυμα καί τούς ἀγῶνες της.

Δέν εἶμαι ἐγώ πού σηκώνω τήν σημαία τῆς Ἐπανάστασης τῶν Συνειδήσεων.

Τή σήκωσε Ἐκεῖνος πού εἶπε τό *«Μετανοεῖτε»* (Ματθ. 1,15).

Ἐκεῖνος πού εἶπε *«τό γεννημένο ἐκ τῆς σαρκός μου σὰρξ ἐστίν... καί τό γεγεννημένον ἐκ τοῦ Πνεύματος πνεῦμα ἐστί»*. (Ἰωάν. 3,6).

Ἐκεῖνος πού εἶπε τό *«ἐδόθη μοι ἐξουσία ἐν οὐρανῶ καί ἐπί τῆς γῆς»* (Ματθ. 28,18).

Ἐκεῖνος πού εἶναι τό Α καί τό Ω τοῦ κόσμου, τῆς Ἰστορίας καί τῆς αἰωνιότητος (Ἀποκ. 1,2).

Ἐκεῖνος - ὁ Χριστός- πού μέ τή Σάρκωση, τό Σταυρό καί τήν Ἀνάστασή του νίκησε τό Σατανᾶ, τή δύναμη καί τά ἔργα του καί κήρυξε τήν ἱστορική καί ὑπεριστορική καί ἀκατάπαυστη ἐπανάσταση τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς ἐναντίον τῆς ἁμαρτίας καί τῆς φθορᾶς, γιά ν' ἀνασταίνει ἀπό τήν πώση καί τήν παρακμή ἀνθρώπους, λαούς καί πολιτισμούς.

Ἐκεῖνος - ὁ Χριστός - σήκωσε τήν ἐπανάσταση τῶν συνειδήσεων καί σ' ὄνομά Του ξεσηκώθηκαν Προφῆτες, Ἀπόστολοι καί Μάρτυρες γιά τήν *«ἀνακαίνιση τοῦ κόσμου»*, καί θά μπορούσε κανεὶς νά ἰσχυριστεῖ ὅτι δέν ὑπάρχει σχεδόν μεταχριστιανικό κοινωνικό ἢ πνευματικό κίνημα πού νά μὴν ἔχει μέσα του τά σπέρματα τοῦ Εὐαγγελίου καθαρά ἢ παραποιημένα.

Ἐκεῖνος, ὁ Χριστός, ἔβαλε στή γλῶσσα μου καί στή καρδιά μου τήν ἐπανάσταση αὐτή σάν τό πυρωμένο κάρβουνο τοῦ προφήτη (Ἠσ. 6,7-9) καί μέ πρόσταξε: *«πορεύθητι... πρὸς τόν Λαόν τόν καθήμενον ἐν χώρα καί σκιᾷ θανάτου»* (Ἠσ. 9,2). Ἐκεῖνος, ὁ Χριστός, πρόσταξε καί ἐγώ πορεύομαι καί προσεύχομαι μαζί σας τέκνα καί ἀδελφοί μου χριστιανοί.

«Σῶσον ἡμᾶς Παράκλητε, Ἀγαθέ...»

«Εὐλογητός εἰ Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν.

*Ὁ πανσόφους τοὺς ἀλιεῖς ἀναδείξας,
καταπέμψας αὐτοῖς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον
καί δι' αὐτῶν τήν οἰκουμένην σαγηνεύσας
φιλόανθρωπε δόξα σοι.»*

Πεντηκοστή 1982

Ἀπό τή Βιβλίο

«Μηνύματα εὐθύνης καί Ἀφύπνισης» Χανιά, 1988

